

מה יתרון לו לרפתן באשר הוא עמל...

לה אופי משלה, רצונות והרגלים המעמידים את אורך רוחו של הרפתן במבחנים הקשים ביותר.

הצרות מתחילות בהיוולדה של הבהמה הטובה. אך בקושי נחלצת מרחם אימה, ולא אחת צריך לארבעה בריונים המושכים בכל כוחם כדי לסייע בבואה אל אור העולם, והנה אך עומדת העגלה על רגליה הדקות וכבר משלשלת זו שלשול כבקי-אה ומנוסה. ולא סתם שלשול, כי אם בכל גווני הקשת כאשר הצבע הלבן זוכה בדרך כלל לאה-דתה המיוחדת. לאחר יום-יומיים של שלשול זה מתרשם הרפתן שהעגלה מוחה, בדרכה שלה, על היוולדה לתוך עמק הבכא שלנו ודי לה בהתרשמות חטופה מעולמנו כדי לבחול בו ולהבשיל בה את הרצון להחזיר את נשמתה הטהורה לבוראה.

אך רפתננו אינו מתיאש. הוא מחזיק אותה בחיים בכוח רצונו ובכוח זריקות, כדורים, אבקות ונוזלים של „החקלאית“. איך שהוא נשארת העגלה בחיים, מגדלת כרס, מתגברת ומגיעה בשעה טובה לגיל הדרישה. מכיוון שהגיעה לגיל 15 חודש בוחרת היא באחת משתי דרכים, כאשר כל אחת מהן נבחרת מתוך מגמה אחת ויחידה להכעיס את גותן לחמה. או שבוחרת היא בדרישה שקטה שקשה, קשה עד מאוד, לגלותה או שהיא מצטרפת אל הכת האקסקלוסיבית של הנימפומאניות הדור-שנות גון-סטופ ותיאבונן המיני אינו יודע שובע.

לבסוף — ובקשיים עצומים — היא מתעברת ומגיעה בשעה טובה להמלטה. והנה שנתיים גידלת אותה על ריק; היא אכלה ממיטב המזונות, זכתה לגג ולריפוד ותבעה לעצמה תשומת לב שגם המפונקות בנשים אינן זוכות לה. והרי הרפתן חייב למלא את כל הניירת הכרוכה בה, החל מאילן היוחסין, לאורך כל תהפוכות חייה, ואין שום פרט, אף לא הקטן ביותר, שלא יהיה בו ענין למגדל הבקר.

האם מסוגל כל אחד להיות רפתן? בוודאי ובוודאי שלא!

השאלה עצמה מעידה על ליקוי שכלי של השואל וכמוה כשאלה האם יכול כל אחד להיות משפטן, רופא, עתונאי, כוורן או קברן. והרי כל מקצוע ומקצוע צריך לאנשים בעלי נטיה וזיקה למקצועם, לכישורים מינימאליים, להכשרה מתאימה, לידע, מיומנות ותושיה.

אם כך לגבי כל מקצוע — למקצוע הרפתן לא כל שכן. ועוד זאת נאמר, כי הרפתן צריך בנוסף לכל אלה לאיזה חוש שישי שהוא תנאי מוקדם, וכן ערובה, להצלחתו בעבודה.

זאת ועוד, צריך שיהיה בו ברפתן מיוזג של אורך רוח ועקשנות נחושה. צריך שתהיה לו הבנה בנפש הבהמה, מושג בהכנת תפריט, ידיעה ביסודות הטיפוח, יותר מקורטוב יכולת בתחום הרפואה הווטרינארית וכושר עמידה בפני סוחרים, סוכנים ושאר מרעין בישין המוציאים לחמם מן הקרבה אל הרפת.

כפועל יוצא מן האמור לעיל כבר מובן מאליו, שרק מעטים הם בעלי המידות התרומיות הנדרשות מן הרפתן וזאת אולי גם הסיבה משום מה מוצף השוק בעורכי דין, עתונאים ובעלי צווארון לבן למיניהם, ואילו ברפתנים קיים מחסור כרוני. לבד אולי מן הסיבה שבמקצועות ההם העבודה היא לאין ערוך קלה יותר...

עד כאן ההקדמה. כי כן, לאחר שהוכח מעל ומעבר לכל ספק שאתה מורם מעם, משכמך ומעלה, אחד מאלף ריבוא והינך רפתן מן המניין... כי כן רק אז כשר אתה לעדות על בעיות הענף ואלה כידוע אין להן קץ.

הפרובלמטיקה של הענף מושתתת על הבדלי האופי בין הרפתן לפרה. כי זאת לדעת: הפרה — כל כמה שהיא נראית תמימה וטובת מזג — יש

או דלקות העטין שבהן בלבד יש כדי להצמיח שערות שיבה אף על ראשו של הרפתן הקירח ביותר...? או על סירובן של כמה יחסניות להכניס את הראש לעול, ואחת היא להן אם המדובר ברופא הממשלתי הבא לחסנן או אם זה המזריע שאינו אלא שליח מצווה של פרו ורבו.

כי כן, מעטות הפרות הדורשות נאה ומקיימות נאה, משמע מתעברות מהזרעה אחת בלבד ומביאות לעולם ולד אחד לשנה. מעטות הן הצייתניות המשתפות פעולה עם רוח ישראל סבא ועם הגשמת הסוציאליזם עלי אדמות.

והרי אין לך דוגמה קלאסית יותר לחוסר שוויון עלי אדמות מטרחתו ויגיעתו של הרפתן על הפרות ומהגאתן של הללו המחלקות את זמנן בין ארוחות דשנות לבין מנוחות ארוכות.

כלום זה הגמול על כל עמלנו?

הוא אשר אמרנו: הרפתן צריך שיהיה בו מיוזג של אורך רוח ועקשנות נחושה. צריך שתהיה לו הבנה בנפש הבהמה ועוד כיוצא באלה. אם אינו מצוייד בתכונות אלה — מה לכל הרוחות והשדים הוא דבק עדיין במקצועו...?

משוגע מן הסתם... משוגע על כל הראש...

יהודה ברט

קיבוץ סעד

היא ממליטה. מתי? כמובן באמצע הלילה ולא סתם לילה אלא ליל שבת או ליל חג כאשר היא נאמנה לדרכה הפרובוקטיבית ואינה מוותרת לרפתננו המסכן והמיוגע כמלוא הנימה. המליטה וכמובן עצרה את השיליה. וכי מה? היא מסרבת להיכנס למכון ולאחר שנדחקה אל תוכו בכוחות משותפים של כל הצוות והרפתן מצפה סוף סוף למעט יחס חיובי מצידה — טרח, בומס — היא בועטת אל עברו כאילו רוצה לומר: די לי בשתי רגלי הקדמיות כדי עמידה יציבה ואילו שתי האחוריות לא הוענקו לי על-ידי הבורא אלא כדי לבעוט בהן.

זהו זה, וחזור חלילה. המלטה אחר המלטה, קדחת חלב לשם גיוון ופנריציום על ארבע רגליה בזו אחר זו לפי תור וסדר.

כן, כזה הוא אופיה התמים של הבהמה אשר מספר קיבותיה כמספר רגליה והיא אינה נותנת מנוח לעולם.

ומה על בריחותיהן התכופות של הפרות מחצר זו או אחרת, המחייבות גיוס כל צוות הרפתנים כדי להכניסן חזרה...? ובלילות כמובן; אין צורך להדגיש...

או התנפחות פתאומית כאשר רפתננו מתלבט האם לתקוע את הטרוקאר או להימנע מתקיעתו...?

קטעי יומן — מיומנו של פר

אני רעב. התקרבתי לאמא, רציתי לינוק חלב ואז בא הרפתן ולקח אותי. אמא הלכה אחריו וגעתה. שמו אותי לבד בכלוב; צעקתי, התעייפתי ונרדמתי.

אני כבר בן חדשיים ולמדתי לאכול חציר. מה שנותנים לי לשותות זה בלוף. משהו במקום חלב.

היום העבירו אותנו מהכלובים. קיבלתי תא מיוחד. מסביבי יש רק עגלות והן מקנאות בי, ואמרות שאני מיוחס, את כל יתר העגלים מכרו.

איש אחד בא, מישש אותי (לא חשוב איפה) ובדק אם יש לי כל "האביזרים" הדרושים לעגל

היום הומלטתי. ניסיתי לצאת לבד בשיתוף עם אמא, אבל הרפתנים חסרי סבלנות, וכאשר הרגליים שלי היו בחוץ קשרו אותי למכשיר ומתחו. קצת לחץ לי. כאשר הראש היה כבר בחוץ שמעתי את אמא גועה בחוזקה.

לא הספקתי לצאת לאוויר העולם ואחד הרפתנים אמר: "איזה מזל, זה עגל". דיברו גם בשבחה של אמא, שהיא "עתודה", וגם חתיכה נוסף לכל. את אבא אני לא מכיר. אומרים שהוא מאמריקה. גם אמא לא מכירה אותו.

ניסיתי לקום — רגל אחת, רגל שניה, נפלתי. אמא ממשיכה ללקק אותי. ניסיון שני הצליח.